

bart, dyrbart, eller behandla det med allt för liten aktning. *All läsa Tegnér för ett dårhushjon, det är all o. honom.* — *Syn.* (för begge bem.) Vanhelga, Oskära.

OHELGANDE, n. 4. Handlingen, hvarigenom något ohelgas.

OHELGARE, m. 5. En, som ohelgar.

OHELGESE, f. 5. Se *Ohelgande*.

OHELIG, a. 2. Ej helig, stridande mot den vördnad, man är skyldig det heliga. — *Ohelighet*, f. 5.

OHELIGT, adv. På ett oheligt sätt.

OHELSA, f. sing. Sjuklighet. [Ohälsa.]

OHELSOSAM, a. 2. 1) För helsan skadlig. *O. mat.* — *Syn.* Osund. — 2) (fig.) Se *Skadlig*.

OHEMUL, öhemul, a. 2. (af *Hemul*) 1) Sades fordom om den, som ej kunde bevisa sitt påstående; äfv. om den, som sålde det honom ej tillhörde. *O. beskyllning*, som ej kan bevisas. — 2) (i dagligt tal) Opsandade, obehörig, obefogad, orättmätig.

OHEMULT, adv. På ett obefogadt, obehörigt, otillständigt sätt; oförsämdt.

OHISTORISK, a. 2. Ej af historien omförmäld.

OHJELPLIG, a. 2. Som ej kan hjälpas, ej afhjelpas, ersättas, godtgöras, botas eller förbättras. *Han är o. O. förlust, skada.* — *Syn.* Oersättlig, Obotlig, Oförbätterlig. — *Ohjelplighet*, f. 5.

OHJELPLIGT, adv. På ett ohjelpligt, oersättligt, obotligt, oförbätterligt sätt.

OHJELPSAM, a. 2. Ej böjd att hjälpa. *En o. menniska.* — *Syn.* Ogen, Ovillig. — *Ohjelpsamhet*, f. 5. — *Ohjelpsam*, adv.

OHOJ! åhä'j, int. Se *Hoaj*.

OHULD, a. 2. Ovanlig, oblid.

OHULPEN, a. 2. neutr. — *et.* Som ej blifvit hulpen. *Ej låta någon gå o. ifrån sig*, utan hjelp.

OHYCKLAD, a. 2. Ej hycklad, ej skrymtad. *O. gudsfuktan.* — *Syn.* Oskrymtad, Oförställd, Sann, Uppriktig, Osminkad. — *Ohycklad*, adv.

OHYFSAD, a. 2. Ej hyfsad: 1) Ej snygg. *Se o. ut. En o. klädsel.* — *Syn.* Osnygg, Ostädad. — 2) Som saknar hyfsning i skick och seder. *En o. yngling. O-t folk.* — *Syn.* Ostädad, Grof, Rå, Råbarkad, Ocivilliserad. — *Ohyfsadt*, adv.

OHYGLIG, a. 2. Se *Ryslig*.

OHYGLIGHET, f. 5. 1) Se *Ryslighet*. — 2) Ohygglig handling, ohygglig händelse. *Krigets o-er.*

OHYGLIGT, adv. (fam.) Utomordentligt. — *Syn.* Se *Mycket, Ganska*.

OHYRA, f. sing. 1) Alla slags osnygga, skadliga och besvärliga insekter, såsom löss, väggloss, loppor, m. fl. — 2) (fig. fam.) Dåliga och farliga menniskor.

OHÅG, m. sing. Brist på håg.

OHÅGAD, a. 2. Ej hågad, ej böjd. *O. att gå ut.* — *Syn.* Obenägen, Ovillig.

OHÄCKLAD, a. 2. 1) Ej häcklad. — 2) (fig.) Ej klandrad, ej tadlad, oförtald.

OHÅGN, n. 5. (lagt.) Boskapsdjurs inbrytande genom eller öfver stängsel och skadas förfölvande å växande gröda, o. s. v. *Göra o.*

OHÖFLIG, a. 2. 1) Som ej bemöter andra med behörig aktning och uppmärksamhet. *En o. menniska.* — 2) Som röjer brist på höflighet. *O. fråga. O-t uppförande.* — *Syn.* Oartig.

OHÖFLIGHET, f. 5. 1) Brist på höflighet. — 2) Ohöfligt uppförande; ohöflig handling; ohöfligt

ord, yttrande. *Göra sig skyldig till en o.* — *Syn.* Oartighet.

OHÖFLIGT, adv. På ett ohöfligt sätt, med ohöflighet. *O. bemöta någon.* — *Syn.* Se *Oartigt*.

OHÖFSAD, se *Ohyfsad*.

OHÖFVISK, a. 2. Som ej iakttaget hvad som höfves och passar. Brukas äfven om sak, t. ex.: *O-t tal, uppförande. O-a ord.* — *Syn.* Oskicklig, Oanständig. — *Ohöfviskt*, adv.

OHÖLJD, a. 2. Ej höljd, ej täckt, ej dold. Säges äfv. i fig. mening.

OHÖRD, a. 2. 1) Ej hörd. *Döma någon o.*, utan dom och ransaktning. — 2) Se *Oerhörd*.

OHÖRSAM, öhörsamm, a. 2. Se *Olydig*. — *Ohörsamhet*, f. 5. — *Ohörsamt*, adv.

OIGENKÄNNELIG, a. 2. Som ej kan igenkännas. — *Syn.* Okännbar. — *Oigenkännelighet*, f. 5. — *Oigenkänneligt*, adv.

OINSKRÄNKT, a. 1. 1) Ej inskränkt, ej bunden af vissa vilkor. *O. makt. O. tillåtelse.* — *Syn.* Obegränsad, Absolut, Enväldig, Ovilkorlig.

OINSKRÄNKT, adv. Utan inskränkning, utan vilkor. *Regera o. o. medgifva någon rätt att...* — *Syn.* Enväldigt, Absolut, Ovilkorligt.

OINTRESSERAD, a. 2. Som ej har intresse af en sak. *En o. person.* — *Syn.* Opartisk.

OJEMFÖRLIG, a. 2. Hvarmed ingen eller intet kan jämföras. *En o. skönhet.* — *Syn.* Oförlignelig. — *Ojemförlighet*, f. 5. [Ojäm —.]

OJEMFÖRLIGT, adv. Utan jämförelse. *O. större.* [Ojäm —.]

OJEMN, a. 2. Ej jemn: 1) Ej slät, ej plan, ej rak. *O. yta, mark, väg. O. kant.* — 2) Ej öfverallt lika bred eller tjock. *En o. träd.* — 3) Som ej innehåller jemnt tal. *O-t tal, udda. O. summa, räkning.* — 4) Ej öfverallt eller alltid lika. *Maskinens gång är o. O. rörelse. O. puls. En o. vinter. O. till sinnes, föränderlig, ostadig.* [Ojäm.]

OJEMNHET, f. 5. Egenskapen att vara ojemn. *Markens, trädens, pulsens, lynnets o.* [Ojämhet.]

OJEMT, adv. Ej jemt. *Jr. Jemt.* [Ojämt.]

OJÄFAKTIG, a. 2. Som ej kan jäfvas. Säges både om person och sak. *Ett o-t bevis. O-a skäl.* — *Syn.* Ojäfvig. — *Ojäfaktighet*, f. 5. — *Ojäfaktigt*, adv.

Anm. *Ojäfaktig* brukas mer om sak, *Ojäfvig* mer om person.

OJÄFVIG, a. 2. Se *Ojäfaktig*. *Ett o-t villne.* — *Ojäfvighet*, f. 5. — *Ojäfvigt*, adv.

OJÄMN, m. fl., se *Ojemn*.

OK, n. 5. 1) Trä, som lägges öfver hufvudet på oxar, och hvarmedelst de tvingas att draga lass, plog, o. s. v. *Lägga o. på oxar. Taga oxarna ur o-et.* — 2) Trä, hvarvid i ömse ändrar är fästad en rem eller ett tåg med krok, och som lägges bakpå öfver axlarna, för att på hvardera sidan bära ett vattenämbar. Förkortadt af *Vattenok. Bära vatten med o.* — 3) (i rom. hist.) Ett spjut, upptill lagdt tvärs öfver tvenne andra i marken nedstuckna spjut, och hvarunder besegrade fiender måste gå, till tecken af deras underdånighet. *Låta en besegrad fiendtlig armé gå under o-et.* — 4) (fig.) Träldom, tvång. *Ett tungt, odrägligt, skamligt o. Bringa ett folk under o-et. Underkasta sig o-et. Afskudda o-et.* — Bildar sammansättningarna *Träldomsok, Äktenskapsok*.

OKA, v. a. 1. Lägga oket på. *O. oxar.*

OKLANDERLIG, a. 2. Som ej kan, ej förtenar att klandras. — *Syn.* Se *Oförvillig*. —